

Minutters Forløb endnu ikke set ham; og nogen Genvej havde han ikke kunnet slaa ind paa, da de kørte noget nær i Retning af »Skovbakken«, og Dyrehavehegnet desuden spærrede overalt uden netop paa det Sted, hvor det skar Kørevejen.

Frøknerne Israel var himmelfaldne over Per og kunde ikke dy sig for at henkaste en Ytring om den unge Mands Mangel paa Levemaade. Endog Ivan, der den hele Eftermiddag havde iagttaget sin Ven med stigende Forbavselse og Bekymring, fandt hans Indfald grumme ilde anbragt. Jakobe sad tavs og saae ud mod Maanen, der steg blodrød op over den svenske Kyst. Paa en satirisk Bemærkning af Eybert om Pers »Flugt« svarede hun blot med en Skuldertrækning. Skønt hun for sit Vedkommende ikke var saa overbevist om, at Per ikke virkelig vilde gøre Forsøg paa at gennemføre sit Forsæt, følte hun sig inderlig flov og dybt nedværdiget. Saa oprørt hun end havde været over Pers Opførsel, efter at det var gaaet op for hende, at den betød en bevidst, planlagt Forfølgelse, — hun havde alligevel inderst inde været betagen af højtidelig Spænding ved at sidde og vente paa det ubeherskede Udbrud af en Mands Lidenskab. Og nu havde »Naturkraften« udladet sig — i en taabelig Drengestreg!

De havde imidlertid naaet Springforbi og rullede atter ind paa Strandvejen.

Himmelrøden i Vest var endnu ikke helt